מסורת השס

כפרתן שוה. ונפקא מינה לטומאה שאירעה בין זה לזה: **אלא למאי הלכתא איתקש.** הואיל דלאו לידיעה איתקוש כדתנן במתני': **אינו מכפר בשאר עבירות.** אלא בטומאת מקדש וקדשיו כדדרשינן לעיל: **מאי טעמא דרבי יהודה.** דאמר כל האחרים מכפרין על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף תורה אור

בסוף. תוך מצל יוה"כ: **לחטאת לה'.** בשל ראש חדש כתיב: **סביבו כפרס.** להפיס דעתה של לבנה: **מ"ב.** דלכדר"ש בן לקיש לחודיה הוא דאתא: **ונכפר נמי אשאר עבירות.** כל חטא שלא עודע דהא קרא סתמא כתיב: **וזה בא בזמן קבוע.** שעיר יום"כ דחילון: **מה זה אינו מכפר כו'.** דהא איתקש לפנימי: **הא נמי כדתנא דבי רבי ישמעאל.** הואיל וזה בא כו' ולילף להו לי מדראש חדש לי מדיום הכפורים: **מרובה כפרתו.** של יום"כ שהוא מכפר על כל עבירות תאמר ברגלים ואע"ג דכתיב בהו לכפר לימא לא מכפרי אמידי דשון כרת: [נעיל כ:]

אלא אחת בשנה: ולר' ישמעאל דאמר אין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף=בר קרבן הוא שעיר הנעשה בחוץ אמאי מכפר? על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף, הא שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין סבר לה כר"מ דאמר *כל השעירים כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו, אלא למאי הלכתא איתקש חיצון לפנימי מה פנימי אינו מכפר בשאר עבירות אף חיצון אינו מכפר בשאר עבירות: על שאין בה ידיעה בתחלה ולא בסוף שעירי רגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דברי ר' יהודה: א"ר יהודה אמר שמואל מ"ט דר' יהודה? אמר קרא ושעיר עזים אחד לחטאת לה'=חטא שאין מביר בו אלא ה'=הא שעיר זה מכפר *והאי מיבעי ליה לכדר"ל *דאמר ר"ל מה נשתנה שעיר של ר"ח שנאמר בו לה', אמר הקב"ה שעיר זה יהא כפרה *על שמיעטתי את הירח? א"כ לימא קרא "על ה'" מאי "לה" לכדאמרן, ואימא כוליה להכי הוא דאתא? א"כ נימא הרא חטאת ה'' מאי "לה" שמעת מינה תרתי. ונכפר נמי אפי' בשאר עבירות? תנא דבי ר' ישמעאל הואיל וזה בא בזמן קבוע מה זה אינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו אף זה אינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו, אשכחן שעירי ראשי חדשים, שעירי הרגלים מנלן וכי תימא הא נמי כדתנא דבי ר' ישמעאל איכא למיפרך אי מדראש חדש שכן תדיר אי מדיום הכפורים שכן מרובה כפרתו וכי תימא הא

אלא פעם אחת בשנה. אע"ג דכי מתיידע ליה אחר יוה"כ מביא חטאת מ"מ כפרה זו של תגיה אינה אלא פעם אחת א"כ לא מיקרי פעמים בשנה אלא כשזמנן קבוע: ולרבי ישמעאל דאמר לא בעי ידיעה בתחלה ע' ופשיטא ליה להש"ס דלא בעי אפי' ידיעת בית רבו לפי המסקנא דמוקי (נעיל דף כ) מתני' כרבי דלא מסתבר ליה שיסבור שוס תגא דידיעת בית רבו שמה ידיעה אלא רבי: **חיצון** אמאי מכפר. וליכא למימר שיתלה על שם בה ויש בה היכא דאתיידע ליה סמוך לשקיעת החמה דהאי בר קרבן הוא אע"ג דגבי שעיר הפנימי אי לאו קרא דחטאים דומיא דפשטים ה"א דחולה מ"מ הואיל וגלי לך קרא החס דלא מכפר אמידי דבר קרבן סברא הוא דכולהו נמי לא מכפרי והשתא אתי שפיר הא דקאמר לקמן אמילתיה דר"ש אשעירי רגלים ע"כ אין מכפרים אלא אחין בה ואין בה ולא מוקמה אים בה ויש בה ואתיידע ליה סמוך לשקיעת החמה אבל אין נראה לומר דהא דלא קאמר הכא דמכפר אים בה ויש בה ואתיידע ליה סמוך לשקיעת החמה משום דאיתקש לפנימי ובסמוך דקאמר אלא למאי הלכתא איתקש להדדי המ"ל דאיתקש להכי אלא דבלאו הכי משום שפיר לקמן אמילתיה דר"ש גבי שעירי רגלים לא יתיישב בכך: **על** שאין בה ידיעה בתחלה ולא בסוף. וא"ת ולרבי ישמעאל נפיק וימא דפנימי מכפר אחין בה ואין בה ושעיר החיצון אים בה ואין בה דהא אין בה ואין בה

אחי לכלל חטאת לרבי ישמעאל וי"ל דמ"מ אפי אחי לכלל חטאת יש בה ואין בה דדבר אים בה ידיעה מעיקרו בקל יכול ליזכר מדבר אלא היכה לו ידיעה מעולם ולפי המסקנא דרבי ישמעאל סבר לה כר"מ דכל השעירים כפרתן שוה אחי שפיר דלא מ"ל נפיק מיפך דהא בר"ח כתיב לה' שאין מכיר בו אלא ה' וא"ת לרבי ישמעאל למאי איצטריך לכל חטאתם וי"ל כי היכי דלא נימא דנכפר כפרה גמורה: **סבר** לה כר"מ. ולאו דוקא כר"מ דר"מ בעי ידיעה בתחלה דקתני לקמן דכולהו מכפרין על שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף ואילו לר' ישמעאל הלי בר קרבן הוא: **מאי** טעמא דר' יהודה. וא"ת מאי קבעי הא ע"כ ליכא לאוקומה לכפרה דרגלים ודר"ח אלא באין בה ואין בה דאיש בה ידיעה בתחלה או בסוף פנימי וחיצון מכפרין וי"ל דבעי מאי טעמא דמכפרי אטומאת מקדש וקדשיו אימא בשאר עבירות אי משום בנין אב דתני דבי ר' ישמעאל הא איכא למיפרך כדפריך בסמוך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ומשני לחטאת לה' חטאת שאין מכיר אלא ה' וכיון דמכפר אחין בה ואין בה לא שייך למיפרך מה ליוה"כ כו' דגילוי מילתא בעלמא הוא דחטאת דקרא הייט טומאת מקדש וקדשיו כדאמר בסמוך: **שעיר** זה יהא כפרה עלי. פירש בערוך שעיר זה כפרה לישראל, ועלי לקבוע זמן כפרה-זו וקבעתי בר"ח להפיס דעתה של ירח: **הואיל** וזה בא בזמן קבוע. פ"ה שעיר חילון וכן ל"ל דאי מפנימי גמר בסמוך דפריך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו ה"ל למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד אדילוף מפנימי לילף משעיר המשתלח דמכפר אשאר עבירות אע"ג דשעיר המשתלח אין קרבן פנימי נמי לאו קרבן גמור הוא דנשרף חוץ למחנה ואית לן למילף טפי משעיר המשתלח דהוי חוץ מחוץ אבל השתא דגמר מחילון ניחא טפי דדמו להדדי טפי משעיר המשתלח וניחא נמי דאיצטריך לעיל היקישא דחילון מכפר מפנימי דאין ללמוד מפנימי מבנין אב דחוץ מפנים לא ילפינן וא"ת אי מחילון גמר תפשוט מהכא דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב דחילון גופיה לא ידעינן דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו אלא משום דהוקש לפנימי ובעיא היא בפ' איזהו מקומן (זבחים דף כ) וי"ל דהאי לא חשיב בנין אב אלא גילוי מילתא בעלמא כדמוכח בסמוך והשתא נמי א"ש דקאמר ואיתקוש שעירי רגלים לשל ר"ח אע"ג דשל ר"ח לא ידעינן אלא בבנין אב דחילון וחילון מהיקשא דפנים ובקונטרס פירש בסמוך דדבר הלמד בבנין אב חוזר ומלמד בהיקש וילפינן שעירי רגלים מר"ח אע"ג דר"ח לא ידעינן אלא בבנין אב מיוה"כ וא"א לומר כך דהא בעיא היא בפרק איזהו מקומן (שם דף נא:) אי דבר הלמד בבנין אב חוזר ומלמד בהיקש אי לא ועוד דהכא גרע מדבר הלמד בהיקש דאינו חוזר ומלמד בהיקש בסמוך דהכא שעירי רגלים דגמר בהיקש [וע"ע תוספות זבחים כ. ד"ה לא ניכתוב]

אף זה אינו מכפר כו'. ואין להקשות ונילף מהאי בנין אב דליכפר נמי ר"ח אכפרה דחילון דהא איתקש חילון לפנימי שלא תהא כפרתו פעמים בשנה ועוד דלענין זה איכא למיפרך מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו דהשתא ליכא למימר גילוי מילתא הוא דקרא דר"ח לא משמע אלא אחין בה ואין בה: **שעירי** רגלים מנ"ל. הכא אין לפרש מנין דלא מכפרי נמי אשאר עבירות כדבעי לעיל אדר"ח דא"כ מאי פריך בסמוך שכן תדיר שכן מרובה כפרתו אדרבה כ"ש דנילף מהחס דאע"ג דחמירי לא מכפרי נמי אשאר עבירות אלא יש לפרש מנלן דמכפרי אטומאת מקדש וקדשיו דאיכא כרת אימא דלא מכפר אלא בשאר עבירות דליכא כרת כיון דאין כפרתו מפורשת ולא דמי לדר"ח שמפורשת דחטא שאין מכיר בו משמע כל חטאים שאינם ידועים כדפירש הקונטרס בסמוך גלהכי בעי מנלן דלא מכפרי נמי אשאר עבירות ולהכי נמי חשיב לה בסמוך גילוי מילתא בעלמא: **שכן** מרובה כפרתו. פ"ה מרובה כפרה של יום והדין עמו דאין לפרש שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו דאית בהן כרת דהא היא גופה בעינן למילף וא"ת והיכי בעי למילף מדיום"כ והא דבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בבנין אב ומה לריך פירכא דשכן כפרה מרובה וי"ל דאיצטריך אלא פירכא דלא נילף מדר"ח דאי פרכת מה לדר"ח שכן תדיר נימא יום"כ יוכיח אבל השתא דאיכא פירכא ליכא למימר תוכיח וא"ת ונילף במה הלד מתרוייהו וי"ל דאיכא למיפרך שכן מרובה כפרתו דר"ח הואיל ותדיר חשיב קלת מרובה כפרה:

הא

מאחר שעיר יו"ל הנעשה בחוץ בא לכפר על טומאות מקדש וקדשיו כר' ר' ישמעאל שאין כפרה אלא בחוץ יו"ל

נעשו אחר שעיר הנעשה בחוץ בא לכפר על טומאות מקדש וקדשיו כר' ר' ישמעאל שאין כפרה אלא בחוץ יו"ל

ב) אחרי ריבוי אחרי שמיעתי את הירח. ואקשי' [ויכפר] שעיר ר"ח אשאר עבירות. ודרחינן תנא דבי ר' ישמעאל הואיל וזה בא בזמן קבוע ושעיר יום כפורים בא בזמן קבוע. מה שעיר יום הכפורים אין מכפר אלא בטומאת מקדש וקדשיו. אף זה כן.

ג) אלו נעל ומתרצינן הו.

נעשו אחרונה

◇ מקבוצות לדבי יהודה ב) נעשיר על ר"ח ג) ושעיר על ר"ח מכפרים אין שאר עבירות ונקבעו אלא הם בה בזמן אלא בחוץ ולא בחוץ

**

נעשה ולהיות שיר שיר אחרי לשון

תת נעשו

נעשה ביו לקיים על הכפרה בעיר על ר"ח - "חטאת לה'"

* סוגריים לשון עילוי לכל על המקבוצות - אז לא ישל בלשון הסוגריים הבאי: ב) אחרי ד"מאמר תבוים בלאמר על ר"ח

מולין ס: זהו סוד מסודות הקבלה ואין להביעו כמשמעו מ"ו כי כל כנודה בה מלך פנימה ד"ל מלך חיות

* סוגריים לשון עילוי לתוי אור. בחוץ הסוגריים בבאי מאיר על הפיכה נאור אומרו ה"ר כאו

* סוגריים לשון עילוי לכל על המקבוצות - אז לא ישל בלשון הסוגריים הבאי: ב) אחרי ד"מאמר תבוים בלאמר על ר"ח

הא גמרינן ר"ח מיהו"כ ולא פרכינן. הכא לא גרסינן שכן מרובה כספרה דר"ח מיהו"כ קולא בעינן למילף שלא יכפרו נמי בשאר עבירות ולא שייכא האי פירכא דתומרא אלא גרסינן ולא פרכינן ותו לא והייטו פירכא שכן אינו תדיר: **כדאמר** רב חמא שעיר ושעיר כו'. תימה ועלרת דלא כתיב ביה ושעיר מנ"ל לר' בכנין אב דשאר רגלים תפשוט מהכא *דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בכנין אב ועוד דאי בכנין אב אתי למילף בקמא דבתר ר"ח נכתוב ושעיר ואיך ניתי בכנין אב ושמא יש לפרש דלא דרים הכא אלא בהוא שעיר דכתיב בתר ר"ח ואיך ושעיר לשוס דרשה ומתילא אתו שאר רגלים דכיון דגלי בחד הוו אחריני למד סתום מן המפורש ואפילו בכנין אב לא צריך ולקמן דפריך מעלרת ויוה"כ עיקר קושייתו מיוה"כ ופריך דוקא לר"מ משום דאמר כל השעירים כפרתן שוה ואפילו דיוה"כ ור"ח פי' דה"ל סמיך אהיקשא דרבי יוסה כדמסיק לקמן ולא נקט אלא תחלת סוגיא דלקמן *דהוי כמו וכו' ואע"ג דר' יהודה אית ליה היקשא דבמועדיכם וכו' מ"מ לא משתבר ליה לרבי יהודה לומר שיהו כל השעירים כפרתן שוה כמו שאומר ר"מ משום דעדיפא ליה היקשא דחיטון לפנימי ואית לן למימר דאין מכפר ב' כפרות וגם שלא תהא כפרתו פעמים בשנה ולר' מאיר עדיפא היקשא דמועדות:

אבל חטא שסופו ליודע כמי שיש בה ידיעה בסוף דמי. ולא"ה ולפ"ז אמאי הולרך לשנויי לעיל דר' ישמעאל סבר לה כר"מ נימא דחיטון מכפר אאין בה ואין בה שסופו ליודע דאמאי לא מכפר רגלים ור"ח דכיון שסופו ליודע לא קריבן ביה חטא שאינו מכיר בו אלא ה' ויש לומר כיון דהאמת דלר' יהודה חטא שסופו ליודע מכפרים רגלים ור"ח לא מסתבר ליה להס"ם שיחלוק

עליה רבי ישמעאל בדבר זה:

אי היכא דנשבר הצין כו' ונפקא מינה נפקא מינה לטומאה שחירעה בין זה לזה. ואם תאמר אמאי לא משני כדמשני בסמוך דאין אחר טשא אותו עון וי"ל דאין לא מקרי אחר לגבי ר"ח כיון דעולין לא כתב בר"ח אלא דיליף מצין אבל אעון העדה דכתיב בר"ח משני שפיר בסמוך דאין אחר טשא אותו עון ומהר"ר שמואל מפרש מה להלן עולין כלומר דאין מכפר אקרבן עד שיהא מרוצה ור"ח מפקר על עון המקריב שהקריבו בטומאה והשתא אין לנו לריכין לנפקותא דנשבר הצין ומשני עון העדה כתיב פי' עון דלא שייך אלא בעדה ועולין שייך אף בקרבן אי נמי עון העדה ולא עון הכהן: **וניכפר** ר"ח אדידיה ואדלין. פירוש קרבן שקרב בטומאה בשעה שקרב ר"ח דקרבנות שקרבו בטומאה קודם ר"ח אין סברת דהיאך יכפר למפרע מה שכבר קרב בטומאה: **וניכפר** צין אדידיה ואדר"ח. ואע"ח ואתמי לא משני דעון אחד הוא ועל"ל דגבי צין כתיב "עון הקדשים" ועולין הוו תרוייהו עון הקדשים ועולה "עון הקדשים" משמע שפיר ב' עונות דקדשים משמע קדשים הרבה: **אמר** קרא אותה. אפילו אם אמר לעון העדה קאי ודוקא בטומאת בשר אין אחר טשא עון: **רב** אמר אמר העדה כו' נראה דלא פליגי וע"כ אילטריך דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דלקמן אמאי לא מכפרי אדר"ח ודרשה דרב אמר נמי אילטריך לר"ש כר' יהודה דלא משמע ליה אותה כדלקמן: **הכא** נמי שעיר ושעיר. אהיקשא דר' יוסה סמיך דפריש לעיל:

פתח כפרה. בגופיה כתיב (במדבר כח) "לחטאת לה" פירש לך הכתוב בו כפרה על חטא שחיטו ידוע ומשמע דכל חטאים שאינם ידועים במשמע: **גלוי מילתא בעלמא הוא** · דגמרי מיוה"כ שלא יכפר אלא (ג) טומאת מקדש וקדשיו הלכך ליכא למיפרך מה ליוה"כ שכן מרובה תורה אור כפרתו דהא לא גמרינן מיניה כפרה אלא מיעוטא הוא דגמרינן מיניה (ג) **אבל שלא מילתא**·כגון שעירי הרגלים דלא מיפרשא כפרה דידהו "לכפר" הוא דכתיב בהו ולא פירש על מה (ד"ל"ח) בא ללמוד משל יוה"כ שיכפר על טומאת מקדש שהוא עון כרת פרכינן מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו: **שעיר ושעיר**· שעיר הוה מלי למיכתב בכולהו וכתיב "ושעיר" וי"ו מוסיף על עניין ראשון להקיש ומהו ההיקש לתתקום שעירי הרגלים לשל ר"ח והוא כבר למד בכנין אב מיוה"כ ודבר הלמד בכנין אב חוזר ומלמד בהיקש כל המלמד בכל המדות חוזר ומלמד חוץ מהלמד בהיקש שאין חוזר ומלמד בהיקש בקדשים והכי אמרינן בזבחים בפרק איזהו מקומן (דף מט:): **שסופו ליודע.** כגון שרהוהו שבטמא וכגנס למקדש וסופו להודיעו: **ואותה נתן לכם.** בשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שוגף כתיב ושל ר"ח היה ושלשה שעירים קרבו ביום שהוקם המשכן והוא יום שמיני של מלואים, שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) באחד לחדש תקים את משכן אהל מועד" ושעיר דנתשון שהקריב לחטאת המזבח ובכל הנשיאים אומר (במדבר ז) "שעיר עזים אחד לחטאת" ובשעיר שמני כתיב (ויקרא ט) "ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת" והשלים אהלו ושל ר"ח נסרף כדילפינן בתורת כהנים ובזבחים קדשים בפ' טבול יום (זבחים דף קא): **עון עון מלין.** דכתי' בי' "ונשא אהרן את עון הקדשים" (שמות כח): **מה להלן עומאת בשר.** שאין הצין מרלה על טומאת הגוף אלא על הדם או על החלב או על הבשר של עולה שקרב בטומאה ומרלה צין על הקרבן שמכשירו לרצון שאין הבעלים לריכין להביא קרבן אחר אף כאן טומאת בשר יכפר על האוכל בשר קודם טמא והוא טהור: **אי מה להלן עולין.** מה הצין אינו מכפר על שום חטא אלא מרלה על העולין אף זה ירלה על העולין כי היכי דעביד צין ונפקא מינה להיכא דנשבר הצין ולא יכפר על עון האדם האוכל: **עון שעדה כתיב.** אלמא מכפר על עון אכשיס הוא: **מכדי מיגמר גמרי מהדדי.** בגזירה שוה ניכפר אחרוייהו ניכפר אדידיה קדקאמרת "עון העדה" כתיב, על אדם האוכל טומאת בשר, ואמאי דעביד צין לרצות על העולין, אם נשבר הצין: **כין זה לזה.** כין ר"ח לר"ח: **אותה.** "ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה": **אשר אמר כו'.** ה' יתירא דהעדה ודקדשים דרים למיעוטא: ניכפרו

אבל חטא שסופו ליודע כמי שיש בה ידיעה בסוף דמי. ואם תאמר אמאי לא מכפר חטא שאין בה ידיעה בסוף דמי. ואם שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בפנים תולה. ומי שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בחוץ מכפר על כרחך לא מכפרי שעירי הרגלים אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ושעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל בשר קדש טמא דברי ר' שמעון מאי טעמא דלא אלא עון עון מצין. בשעיר ר"ח כתיב ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה וגו' ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה וגו' והיא חטאת דר"ח. ובצין כתיב והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים וגו' וגרסי' בתחלת יומא (דף ז) על מה הצין מרצה עלהדס על הכשרועל החלב שנטמא בין בשונג בין במזיד בין באונס בין ברצון כו'. קתני מיהא בשר שנטמא ונקרב הצין מרצה כך עון הכתוב בשעיר ר"ח מכפר על טהור שאכל קדש [טמא]. ודהינן אי מה בצין אינו נושא אלא על עון העולים על גבי המובח. אף שעיר ר"ח אינו מכפר אלא על העולים. ופרקינן עון העדה כתיב כלומר עון העדה שהקרבן בא על עון העדה והיא החטאת שכפרתה באכילתה כדכתיב יאכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין והבעלים מתכפרין. ואימא שעיר דר"ח מכפר במדבר שאכל קדש טמא ובעולים שנטמאו ונקרבו) ונשבר הצין ואינו מכפר יהא שעיר ר"ח מכפר בשניהם. ודהינן עון כתיב עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים. ובצין כתיב עון הקדשים ולא עון העדה.

ח) עי' מי' ריין מינס. ב) ונ"מ להיכא שנשבר הצין וכו'

נוסחא ראשונה: חטא שסופו ליודע כמי שיש בה ידיעה בסוף דמי. אמאי ושעירי הרגלים מכפרי אי אמרת אין מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ומי שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בפנים תולה. ומי שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בחוץ מכפר על כרחך לא מכפרי שעירי הרגלים אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ושעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל בשר קדש טמא דברי ר' שמעון מאי טעמא דלא אלא עון עון מצין. בשעיר ר"ח כתיב ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה וגו' ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה ר"ח. ובצין כתיב והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים וגו' וגרסי' בתחלת יומא (דף ז) על מה הצין מרצה עלהדס על הכשרועל החלב שנטמא בין בשונג בין במזיד בין באונס בין ברצון כו'. קתני מיהא בשר שנטמא ונקרב הצין מרצה כך עון הכתוב בשעיר ר"ח מכפר על טהור שאכל קדש [טמא]. ודהינן אי מה בצין אינו נושא אלא על עון העולים על גבי המובח. אף שעיר ר"ח אינו מכפר אלא על העולים. ופרקינן עון העדה כתיב כלומר עון העדה שהקרבן בא על עון העדה והיא החטאת שכפרתה באכילתה כדכתיב יאכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין והבעלים מתכפרין. ואימא שעיר דר"ח מכפר במדבר שאכל קדש טמא ובעולים שנטמאו ונקרבו) ונשבר הצין ואינו מכפר יהא שעיר ר"ח מכפר בשניהם. ודהינן עון כתיב עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים. ובצין כתיב עון הקדשים ולא עון העדה.

נוסחא מקור לדברי הגאונים מכפרים על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף

נוסחא מקור לדברי הגאונים מכפרים אלא על עון העדה

חתם נוסחא ◇ ונכפר הגאונים ע"ש

גלוין השים תוס' ד"ה כדתמר וכו' דהוי כמו וכו'. כעין זה ברכות דף מה ע"ל תוס' ד"ה סלבה. בבת דף קכג ע"ל תוס' ד"ה לאבוי. ניעין דף פ ע"ב תוס' ד"ה זו. זוא ב"לוג מיר דף נד ע"ב תוס' ד"ה ומבני. לקמן דף מח ע"ל תוס' ד"ה ומאן. מעילה דף יב ע"ב תוס' ד"ה מנב:

* סוגיית זוא ב"לוג מיר דף נד ע"ב תוס' ד"ה ומבני. לקמן דף מח ע"ל תוס' ד"ה ומאן. מעילה דף יב ע"ב תוס' ד"ה מנב:

* כלומר - דלא בלח שבתוב בו חטאת לה' = חטא שאינו ידוע אלא לה' [לקמן י.]

הגהות הב"ח (ל) גם' ואין אחר כ"ל: (ב) רש"י ד"ה גלוי כו' אלא על טומאת: (ג) בא"דמיניה הס"ד ואח"כ מ"ה מילתא: (ד) בא"ד מה ואתה בא:

מסורת השים